

Local Magic

Chris Wormell

Locul Magic

Traducere din engleză
de Maria RizoIU

Aș vrea să mulțumesc membrilor echipei de la David Fickling Books pentru încurajările lor permanente și pentru că au avut încredere în această carte. Vreau să îi mulțumesc în mod deosebit lui Ness Wood pentru că a așezat atât de frumos cuvintele și imaginile și lui Alice Corrie, care a văzut în istorioara mea lungă și întortocheată povestea de față și s-a străduit să o scoată la lumină. Aș vrea să-i mulțumesc și lui Mary, prima susținătoare a acestei povești.

*ATENȚIE: Această carte vă poate face să fugiți pe o pajiște unde bate vântul,
unde va foarte, foarte departe!*

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Iulia Vladimirov
Coperta: Angela Rotaru
DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Livco Design

Chris Wormell
The Magic Place

Text and illustrations © Chris Wormell, 2019

All rights reserved.

First published in Great Britain in 2019 by David Fickling Books.

© HUMANITAS, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wormell, Chris

Locul Magic / Chris Wormell;
trad. din engleză de Maria Rizoiu. – București: Humanitas, 2020

ISBN 978-973-50-6782-3

I. Rizoiu, Maria (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Mary

Capitolul 1

Piper

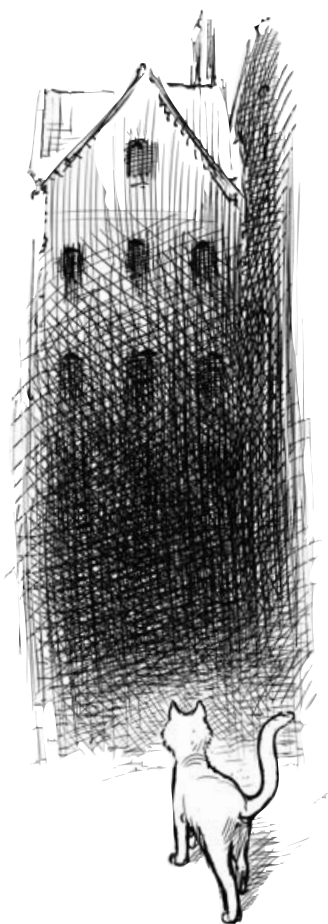

In mijlocul Marelui Oraș Negru acoperit de fum, de cenușă și de funingine trăia odată o fată pe nume Clementine.

Iată o imagine cu Marele Oraș Negru, iar acolo, sub pod, în capătul îndepărtat al aleii întunecate și înguste, e casa în care locuiește Clementine. O vedeți?

Clementine era orfană și locuia în casa aceea înaltă și îngustă cu unchiul și mătușa Grimble și

cu un motan mare și alb pe nume Gilbert. Motanul era cu totul aparte – de fapt, era un motan *extraordinar*, așa cum vom descoperi – și, dacă vă uitați din nou la prima imagine, îl zăriți jos, sub

pod, înaintând pe drumul către casa din capătul aleii. Haideți să-l urmărim!

S-a oprit lângă casă și se uită furiș pe o fereastră mică și murdară din josul peretelui, aproape de caldarâm. Ce vede acolo?

O vede pe Clementine stând pe marginea patului (fiindcă pivnița întunecată și prăfuită de dincolo de geam este de fapt camera ei). Are părul scurt și neîngrijit,

poartă o rochie ponosită și încălțări care s-au tocit aproape de tot.

Dar iată că sare în picioare! Aude pașii grei ai mătușii coborând pe scara pivniței, apoi zornăitul legăturii mari de chei, ca și cum un paznic de închisoare le-ar fi scos de la brâu. O cheie e vârâtă în broască. Clanța ușii se mișcă...

Clementine își mușcă buzele. Îi e frică de moarte de mătușa ei cea îngrozitoare...

Mătușa Vermilia era mereu îmbrăcată în negru. Din cauza vederii slabe, purta ochelari cu lentile atât de groase, încât ochii ei păreau imenși și gata să-i sară din orbite. Clementine se gândea că arată ca un gândac mare și gras. Unchiul Rufus avea o gură foarte mare cu mulți dinți, iar fetei i se părea că *el* arată mai degrabă a crocodil.

Ați vrea să aveți o mătușă și un unchi ca ei doi? Nu? Nici eu.

Deși aparențele înșală uneori, nu era și cazul lor. Ei doi erau înfiorători – doi oameni cât se poate de răi și de haini. Unchiul Rufus o bătea câteodată pe

Clementine cu bastonul lui cel greu, în timp ce mătușa Vermilia o trăgea adesea de urechi și îi scutura capul atât de tare, încât era o minune că nu-i căzuseră urechile! Cu siguranță i se lungiseră. Oricum, *păreau* lungite. Și, indiferent dacă i le lungise sau nu, era un gest nemilos.

Mătușa Vermilia nu se putea gândi la ceva mai urâcios și mai crud decât să tragă pe cineva de urechi – ca să vedeți ce fel de ființă e! Iar Clementine nu merita nicidecum așa ceva; nu era un copil neascultător. Nu chiar. Nu era mai neascultătoare decât *ar trebui* să fie orice copil.

Cu toate astea, odată a presărat „din greșeală” puțin piper în terciul lor de ovăz.

Chiar destul de mult piper.

Dar, Dumnezeuule, o meritau din plin!

Firește, au pedepsit-o. Dar Clementine era *mereu* pedepsită, fie că făcea, fie că nu ceva rău. Cea mai mică greșeală declanșa o răbufnire înfiorătoare. Ca atunci când a scăpat pe jos un bob de mazăre. Și, din moment ce ea făcea toată treaba – gătea, făcea curățenie și spăla rufe –, era firesc să mai și greșească.

Era pedepsită și pentru lucruri care nu se întâmplau din vina ei. Dacă dispărea ceva din casă – sau se rupea sau se spărgea sau se vărsa sau se